

IVAN TOKIN

Pas

■ Laguna ■

Copyright © 2017, Ivan Tokin

Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

Pas

Rodio sam se iza kontejnera u predgrađu Đenove. Bilo je oblačno, ali iznad oblaka je bilo sunčano. Bio je utorak. U samom središtu planete na kojoj se nalazi Đenova temperatura je, uslovno rečeno, bila visoka. Bilo nas je bar šestoro. Mirisalo je na so i vlažnu zemlju. Mama je otišla. Bolelo me je telo. Tata nije bio tu. Nisam razumeo ništa. Mama je bila čista aristokratija. Nisam umeo ništa. Tata je bio ulično pseto. Sve mi je bilo jasno. Osim dece, zajednički im je bio bol, nju je bolela štikla za ceo svet, a njega je isto nešto bolelo, samo sad ne mogu da se setim šta, ali znam da ga je mnogo bolelo. Siguran sam. Znam po tome što mene boli skoro isto toliko. Bilo je hladno. Na đubrištu u predgrađu ostao sam nekoliko dana, gladan. Posle toga se sećam putovanja. Sećam se trenutka kad sam osetio da imam srce i odmah sam shvatio da je svet moj.

Utorak

Bio je februar 2008. godine, utorak, bilo je hladno i padao je sneg.

Taj tip s kojim sam putovao nosio me je u torbi. Stavio me je u kola, pa smo se vozili i vozili, i na kraju smo stigli do jedne kuće sa dvorištem. Taj moj tip se našao s nekim drugim tipovima, otvorio torbu, izvadio me i podigao. Svi su me gledali. Jedan debeli sa crvenim nosom pogledao mi je zube i šape, a onda je počeo da se dere na mog tipa. Malo su se svađali, pa su me bacili u sneg i razišli se.

Odavno sam bio gladan, a tada je počelo da mi bude i hladno. Onda sam počeo da se smrzavam. Pokušao sam da se izvučem iz dubokog snega u koji su me bacili. Nije mi išlo baš najbolje, morao sam da kopam, da pravim tunel i da se kroz njega provlačim. Provukao sam se i krenuo. Tražio sam gde nije belo jer belo je bilo hladno. Osim kuće tog debelog, sve drugo je bilo belo. Krenuo sam na suprotnu stranu od kuće.

Ne znam koliko je vremena prošlo kad sam naišao na drugu kuću, ali mislim da je to bio poslednji trenutak.

Pored kuće bila je kućica, u kućici nešto za šta sam kasnije saznao da je mačka, i šest malih mačaka. Uvalio sam se kod velike mačke, shvatio da u njenim sisama ima hrane i krenuo sam da sisam toplo mleko. Velika mačka se uopšte nije bunila, davala mi je da jedem kad god sam hteo, ali su se male mačke mnogo bunile. Bile su malo veće od mene i morao sam da se borim da bih dobio sisu. Borio sam se.

Kod mačke sam proveo oko dva meseca, a onda me je jednog utorka nešto povuklo. Izgledao sam mnogo drugačije od onih mačića i to više nije ličilo ni na šta. Pozdravio sam se s tom majkom i krenuo.

Hodao sam oko dva dana i stigao u grad. Nije bilo mnogo trave u gradu, pomalo i ponegde. To mi se nije dopalo. Ali je bilo mnogo hrane i bilo je mnogo ekipe. Neki su se družili s ljudima, a neki uopšte nisu. Ja se nisam družio ni sa kim. Saznao sam gde ljudi jedu, gde bacaju hranu i tuda sam se motao. Bio sam sve lepši i lepši, umeo sam da ih gledam nežno i često su mi davali hranu. Kad mi je nisu davali, nalazio sam je sam. Kad je nisam nalazio, otimao sam.

Nisam dozvoljavao ljudima da mi se približe. Ni ljudima ni psima. Nikome. Tako sam živeo godinu dana, do marta 2009. A onda, opet jednog utorka, motao sam se oko *Hale Pionir*, po onim livadama tamo, kao, nešto sam tražio, a u stvari sam počeo da osećam veliku privlačnost prema kučkama, tako da nisam tražio nešto, nego njih. Jedna mala mi se naročito sviđala, pa sam krenuo u potragu. Nije bilo ni nje ni ikoga drugog. Osim jednog tipa, koji je sedeo na mokroj travi, glavu je stavio u šake i gledao u zemlju.

Ni danas mi nije jasno zašto sam seo pored njega, ali seo sam. On se okrenuo i pogledao me, pa vratio glavu u šake. Kao da me nema. Sedeli smo tako još malo, pa sam se premestio ispred njega. Pogledao me je i pokušao da me pomazi. Odskočio sam. Mene niko ne mazi. On me nije jurio, nego je samo sedeo. Opet sam mu prišao, opet je pokušao da me pomazi i opet sam odskočio i vratio se.

Ustao je, pogledao me i rekao: – Ajde. – Otišli smo kod njega. Živeo je sam na četvrtom spratu. Dao mi je vodu i hleb da jedem. Bio sam žedan, a hleb sam pojeo iz pristojnosti. Nije me dirao. Bilo je toplo u tom stanu. Legao sam u jedan ugao i zaspao. Kad sam se probudio, tip je čučao pored mene i gledao me. Krenuo je polako da me pomazi i ja se nisam sklonio.

To je bilo pre više od pet godina, a mi smo i dalje zajedno. On se oženio, preselili smo se i sad smo tu on, njegova žena, njihovo dete i ja. Ja se nisam ženio, mada su mi devojčice izuzetno simpatične, ali mi je teško da se odlučim za samo jednu.

A sad je 2013. godina, maj, opet utorak, i tu počinje priča koju ću da vam pričam.

Džentlmen

Kad smo se doselili u novi kraj, nisam bio oduševljen.

To je na Dorćolu, ispod Bajlonijeve pijace. Jedna ulica odmah ispod. Mislim, okej je što smo u prizemlju i što imamo veliko dvorište iza zgrade, ali opet, stari kraj je stari kraj. Mene niko nije pitao, ali dobro.

Noću izlazim sam. To je neki prećutni dogovor sa Žikom. E da, on se zove Žika, žena mu je Anči, a dete se zove Dunja. Nisu im neka imena, ali okej su ekipa, ne žalim se, a mala mi je najslađa, mada je i ona ponekad dosadna. Dakle, ne bune se kad izlazim noću. Kroz prozor u dvorište, iz dvorišta kroz ulaz druge zgrade koja se ne zaključava na ulicu, a onda kud me noge nose. U prvo vreme kad smo došli ovamo, svako veče išao sam u stari kraj. Gledao sam da me ne zaborave, čuvao sam tamo šta je moje, ali nije isto kad živiš negde i kad ne živiš. Postalo je sve teže, a i neki novi klinci su se pojavili, pa sam batalio to, mnogo mi je bilo, klinci ovde, klinci onde, i na kraju sam se posvetio novom kraju.

Ovde je više fensi ekipa, ima dosta retrivera, i pit bulova, ima dva šnaucera, i uopšte, fin svet. U prvo vreme uopšte se nismo slagali, da se tako izrazim. I to jedno godinu dana. Prvo što sam uradio kad sam izašao na ulicu bilo je, normalno, da se pobijem s prvim na koga sam naleteo. Tu nema mnogo da se misli, to pas koji drži do sebe mora da uradi. Nije to bila neka ozbiljna tuča, nego tek da počne da se priča. Ne sećam se ni s kim je to bilo. Ali se sećam da sam na livadicama kod pumpe u Francuskoj startovao najbolju ženku u kraju. Mađarska vižla, bombonica, neviđeno je izgledala, s noseom u oblacima, sve kako treba. Mahala je repićem, namerno piškila sto puta meni ispred nosa i sve kao gledala preko ulice, negde u daljinu. A kako joj se približim, ona njena gazdarica počne da prigovara Žiki. Kao nemojte, molim vas, i to sve. Sad ja, kao, nisam vižla pa to nije u redu, kao zbog toga ne možemo da se njuškamo malo. To uopšte nisam razumeo, ali sam zapamtio gde vižla živi i čim je malo omekšala stav, noću smo imali divne trenutke. Ja na ulici, ona na terasi. Mada ne mogu da kažem da se par puta nismo dohvatili i po livadicama, ali valjda ne očekujete od mene da se sad uvlačim u detalje. To da nisam džentlmen, pa i da vam kažem nešto.

A sve vam ovo pričam da bih vam objasnio kako sam se uklopio u novi kraj, tad kad smo se doselili. Pa kažem vam, prvih godinu dana teško. Dok sam ih sve upoznao, dok sam se sa svakim pristojnim tipom pobio i dok su sve gospođice shvatile ko im je došao u kraj i da više ništa neće biti isto, to je bilo dosta posla. Najviše problema sam imao s jednim od tih šnaucera, sa jednim pitom i dva mešanca. Mislim, oni su ozbiljni momci i morali smo da se

razumemo ko je ko. Svi smo dosta iskrvarili u tim pregovorima, ali na kraju smo uspostavili uzajamno poštovanje, ali se ne družimo mnogo. Uglavnom se izbegavamo jer nikom nije više do tuče, a opet, nije zgodno da tek tako prođemo jedan pored drugog, ne ide to.

S gospođicama nisam imao nikakvih problema. Ja imam dva pristupa. Ili surovo ignorišem i ponašam se žestoko šmekerski, onako kao za sebe, ili sam u fazonu pevaću ti pesmu, mala, samo reci koju. I tu nema greške, ako nije jedno, onda je drugo, ali rezultat je uvek isti, ulazimo u intimne odnose u najkraćem roku. Može to vama da zvuči ovako ili onako, ali vi ste ljudi, a ja sam pas, da ne zaboravimo to, i nemojte da vas više podsećam.

Posle tih godinu dana stvari su nekako legle. Svi se znamo, izgrizao sam i izljubio svoje mesto u hijerarhiji, Dunja raste, mislim da je Anči opet trudna i tako, sve je okej.